

Правове регулювання видачі ліцензії для медичної практики
Крючко І.В., студент 2 курсу освітньої програми «Адміністративний менеджмент» Національного фармацевтичного університету
Науковий керівник: Васильєв С.В., к.ю.н., доцент, доцент кафедри менеджменту і адміністрування
Національного фармацевтичного університету
Stas.vasilev@ukr.net

Належне правове регулювання надання медичних послуг в Україні є запорукою забезпечення здоров'я пацієнта. Суб'єкт господарювання, який збирається займатися таким видом діяльності, повинен діяти у суворій відповідності до законодавства України. Дотримання ліцензійних умов провадження такої діяльності є вкрай важливим для надання виключно кваліфікованої допомоги пацієнтам.

Згідно із п. 15 ч. 1 ст. 7 Закону України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності» від 2 березня 2015 р. медична практика потребує ліцензування. Відповідно до Ліцензійних умов провадження господарської діяльності з медичної практики, затвердженої наказом Міністерства охорони здоров'я України від 2 березня 2016 р. (далі – Ліцензійні умови) медична практика провадиться суб'єктами господарювання на підставі ліцензії за умови виконання кваліфікаційних, організаційних, інших спеціальних вимог, встановлених цими Ліцензійними умовами. Суб'єкти господарювання повинні забезпечити контроль за якістю надання медичної допомоги. Згідно із п. 4 Ліцензійних умов господарська діяльність з медичної практики (далі – медична практика) – вид господарської діяльності у сфері охорони здоров'я, який провадиться закладами охорони здоров'я та фізичними особами – підприємцями з метою надання медичної допомоги та медичного обслуговування на підставі ліцензії [1].

Відповідно до ст. 11 Закону України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності» від 2 березня 2015 р. здобувач ліцензії подає до органу ліцензування заяву про отримання ліцензії за визначеною ліцензійними умовами формою.

У заяві про отримання ліцензії повинна міститися інформація про:

1) здобувача ліцензії:

для юридичної особи – повне найменування, місцезнаходження, ідентифікаційний код;

для фізичної особи – підприємця – прізвище, ім'я, по батькові (за наявності), дані про місце проживання, реєстраційний номер облікової картки платника податків (не зазначається фізичною особою, яка через свої релігійні переконання відмовляється від прийняття реєстраційного номера облікової картки платника податків та повідомила про це відповідний орган державної податкової служби і має відмітку у паспорті, – подається копія цієї відмітки) та згода на обробку персональних даних з метою забезпечення виконання вимог цього Закону;

2) вид господарської діяльності (повністю або частково), зазначений у статті 7 цього Закону, на провадження якого здобувач ліцензії має намір одержати ліцензію;

3) бажаний спосіб одержання документів.

Відповідно до п. 6 Ліцензійних умов до заяви про отримання ліцензії додаються за підписом здобувача ліцензії або уповноваженої ним особи відомості про стан матеріально-технічної бази, наявність персоналу із зазначенням його освітнього і кваліфікаційного рівня. Сторінки відомостей нумеруються, прошиваються, засвідчуються підписом уповноваженої особи та скріплюються печаткою суб'єкта господарювання (за наявності).

У разі утворення юридичною особою кількох закладів охорони здоров'я відомості про стан матеріально-технічної бази, наявність персоналу із зазначенням його освітнього і кваліфікаційного рівня заповнюються суб'єктом господарювання для кожного закладу охорони здоров'я окремо.

У разі провадження фізичною особою - підприємцем медичної практики за кількома місцями її провадження відомості про стан матеріально-технічної бази, наявність персоналу із зазначенням його освітнього і кваліфікаційного рівня заповнюються для кожного місця провадження окремо. Опис документів, що додаються до заяви про отримання ліцензії, подається у двох примірниках[2].

Як передбачено п. 9 Ліцензійних умов медична практика ліцензіатом провадиться за лікарськими спеціальностями та спеціальностями молодших спеціалістів з медичною освітою, перелік яких затверджений МОЗ, та за видами медичної допомоги: екстрена, первинна, вторинна (спеціалізована), третинна (високоспеціалізована), паліативна, медична реабілітація). Медична практика провадиться за місцем (місцями) її провадження, яке (які) зазначені у заяві про отримання ліцензії та в документах, що додавалися до неї (з урахуванням внесених до них змін, поданих ліцензіатом органам ліцензування) [1].

Згідно із ч. ч. 8 – 9 ст. 13 Закону України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності» від 2 березня 2015 р. строк прийняття рішення про видачу ліцензії становить десять робочих днів з дня одержання органом ліцензування заяви про отримання ліцензії. Набуття здобувачем ліцензії права на провадження виду господарської діяльності, що підлягає ліцензуванню, відбувається з моменту внесення даних про рішення органу ліцензування про видачу йому ліцензії до Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців [1].

Таким чином, з моменту одержання ліцензії суб'єкт господарювання має право здійснювати медичну практику. Необхідно зауважити, що така медична практика розглядається як цивільно-правовий договір надання послуг.

Використана література:

1. Про затвердження Ліцензійних умов провадження господарської діяльності з медичної практики : постанова Кабінету Міністрів України від 2 березня 2016 р. // Офіційний вісник України. – 2016. – № 30. – Ст. 1184

2. Про ліцензування певних видів господарської діяльності: закон України від 1 червня 2000 р. // Відомості Верховної Ради. – 2000. – № 36. – Ст. 3217.